

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LLIBRERIA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26,

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà veure
cada setmana.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA, PORTAT A CASA.

Trimestre. 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 ralets.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

ALS HÉROES DEL CALLAO.

REGALO ALS SUSCRIPTORS.

¡Ja hi tornem a ser!

Ab aquest número rebrán los suscriptors a Lo NOY DE LA MARE lo retrato del brau Mendez Nuñez, litografiat y de tamanyo que 's pót posar en un quadro.

També 's donará aquest regalo als que durant lo present mes, se suscriguian al nostre senmanari.

Los corresponents de fora de Barcelona que prenguin un número de periódichs pel seu compte, poden escriure, que se 'ls remetrá lo regalo corresponent a cada número de Lo NOY DE LA MARE.

¡Fins que 'ls ne poguem fer un altre!

¡¡VIVA ESPANYA!!

Entussiasmat Lo NOY DE LA MARE per las victorias alcansadas per nostra esquadra en lo Pacífich, ha determinat tirar avuy la casa per la finestra sortint ab lo número extraordinari, oferint una CORONA POÉTICA als héroes del Pacífich y donant la part d' il·lustració que figura la bandera nacional ondejant victoriosa

per demunt de nostra esquadra mentres que la fama la corona de llors.

Aprofitem aquest lloch, pera donar al senyor de Cepeda, comandant de marina en aquesta plassa, las mse expressivas gracias, per haber sigut ell lo primer que s' ha fet eco del entussiasme de Barcelona per los últims fets gloriosos dels seus companys de marina y per habérsens prestat a quant hem tingut menester pera obsequiar a nostres lectors.

¡¡Viva Espanya!! ¡¡Viva la marina espanyola!!

Lo NOY.

¡¡GLORIA Y HONOR!!

Mentres Espanya tinga héroes, que en mitj del foch prohibesquin mullar la pólvora, será imposible que ningú puga may impunement insultarla.

Si continuem celebrant l' aniversari del Dos de Maig ab la gloria que 'l celebrá ogany Mendez Nuñez, no hi ha por per la independència d' Espanya.

Si quand se desprecia y escarneix nostra generositat y bona hombría, se sab castigar la injuria com s' ha fet ab los peruans, tot lo món respectará nostra bandera, y ¡ay d' aquell que temerariament vulga embrutarla!!!

No pót ser vil esclau lo poble que en Abatao, Valparais, y 'l Callao, ha sabut fer triuñar la justicia, castigant als que manysprearen la misericordia, y fer guerra als que s' obstinaren contra la pau.

Gloria y honor a Mendez Nuñez, que ab tanta prudencia com zel y valor, ha merescut que son nom quedi eternament escrit en la piràmide del Dos de Maig junt ab los de Daoiz y Velarde, y que de avuy més representará la independència y la honra de Espanya.

PAU VALLS.

A NOSTRA ESCUADRA DEL PACÍFICH.

¡Bè n' hage, almirant, bè n' hage
La mare que 't va engendrar
Per esser orgull de Espanya
En los mars americans!
Bè n' hagen los que 't seguiren
A bordo de aquelles naus,
Que de l' honor de la patria
Ja no son naus, sino altars.
Bè n' hage aquell que digué
Com eco de temps mes grans,
—¡Val mes honra sense barcos
Que no barcos deshonrats!—
Y bè n' hage la bandera,
La bandera nacional,
Que inspirantvos tals hassanyas
Aixequen en vostres mats!...
La patria del brau Roger,
De Entenza y de Pere 'l gran,
Os envia son saludo,
Nous dominadors de 'ls mars.
Digau a aquelles nacions
Que Espanya tè, per son dany,
No sols canons y fragatas
Y soldats y capitans;
Sino la fé de son dret,
La convicció de 'l que val,
Y las memorias gloriosas
De Lepanto y Trafalgar.

Pobles que tenen recorts
Com Espanya ha conservat,
Si gegants han menester,
Donan á llum los gegants.
¡Hurra per los de la escuadra!
La escuadra de l' almirant,
Que vol honra sense barcos
Y no barcos deshonrats!!!...
Juny de 1866. MANUEL ANGELON.

LOS HÉROES DEL CALLAO.

Encara viu la patria. Encara senten
bullir sa sanch los cors ardents y nobles,
y encara es esta terra
exemple gran y admiració pels pobles.
Quant lo clarí nos crida á justa guerra,
encara renovem glorias passadas
en épicas jornadas
que no desdibuen del antich exemple
d' aquells llurs avis nostres, pels quals era
la patria la bandera,
la llibertat lo temple.

Héroes del mar, que avuy en lo Callao
hau recordat los fets y las hassanyas
que á la patria marina
gloria donáren en regions estranyas,
las que vindrán més tart, y ab més venturas,
generacions futuras,
al buscar noms gloriosos
per ferir del valor la gelosía,
escrits los vostres noms, com més famosos,
en márbre y bronze trovarán un dia.
18 juny de 1866. VICTOR BALAGUER.

A LA ARMADA ESPANYOLA DEL PACÍFICH.

Respira, cor, respira, las dolsas alenadas
que 'ns pórtan un vent de gloria en sas alas perfu-
madas,
de climas llunyadans.
Allá sobre l' abisme, contra enemich innoble,
plens de tota la vida, de tot l' honor de un poble,
s' han batut com qui són nostres germans.
¡Gloria eterna en ells sia! ¡Honor á nostra ar-
mada!

pels enemichs terrible com fera nuvolada
que en tempestat des'entse,
al espolsar sas alas, de foch ruent guarnidas,
vomita en cada llam certera mort.

Vergonya als que 'ns reptáren, confiats en sa alti-
vesa,
y en mitj del ample mar, com pòls del vent empesa,
devant las nostras naus, sas naus esferehidas
entre baixos y esculls cercáren port.

¡Honor als que ab brau pit, allá en sos murs de
roca,
al reptador esvahiren com á lleons,
fiant la honra de Espanya, la honra seva, á la boca
de sos dreTERS obusos y canons!

¡Gloria, honor en ells sia! Alsa, ultrajada Espanya
ton front seré al esment de aquesta nova hassanya
ab que ton fron coronan
los braus dels braus, los fills dels que sabéren
sinó véncer, morir, en Trafalgar:
bè sabs que no 't cal més que est sol, ab ta poixansa,
ferir ab l' aristol de ta temible llansa,
per que ixcan en tropell los forts que 't regeneren;
cent Cids pera la terra, cent Nunyez pera l' mar.

Respira, cor, respira las dolsas alenadas
que 'ns pórtan un vent de glória en sas alas perfu-
madas,

de climas llunyadans.
Encen tos fochs, Ibèria; pels vius las alimárias;
pels morts brandan campanas ab funerals pregárias,
que noble sanch degotan
los llors que tremolen en nostras mans.
ADOLFO BLANCH.

ALS INTREPITS MARINS ESPANYOLS, vencedors en América.

De Espanya una es la bandera,
sas provincias móltas són;
l' honra toca á cada una
quant guanya aquella per tots.
Som catalans ó andalussos,
gallegos, castellans som,
som viscahins, som navarros,
peró al fi som espanyols.

Los que á sa patria deixáren
pera fer novas nacions,
que de sa sanch renegáren
y escupíren vells recorts,
devant de nostra bandera
l' orgull han baixat y l' front.....
¿Qué mes li toca á un salvatge?
¡Tart ha sigut, peró fort!

Poténcias sense potència,
pobles sens història al món,
rebrechs fugitius de Europa,
res teniu de vell ni nou.

Paguen, donchs, vostra arrogancia
devant del nostre pendó,
que de son triunfo s' alegran
d' Espanya en tots los recons.

Nobles marins, que tan alt
l' haveu posat ab honor,
rumbejantlo per las ayguas
y pels confins del Nou Món:
rebeu de tot Catalunya,
que us saluda de bon cor,
l' homenatge, l' entusiasme,
l' afecte y la admiració.

Que encara, plorant, conserva
memòria del fet traydor
que á un de sos fills los salvatjes
váren fer, juntantse mólt.

Sembla que encara l' contempla,
ple de sanch ¡pobret! tot sol
defensantse de la turba
com un héroe fabulós.

Salut, donchs, nobles marins,
que així venjau los afronts:
caygan sobre vostres caps
llorers, venturas y honors.

Salut, intrèpit gallego,
Mendez Nuñez valerós;
salut, que l' rey de la festa
has sabut ser aquest cop.

Ab honor dels de ta rassa
has probat que ets espanyol:
saber ta llengua voldria
pera cantarte millor.

¡Salut, héroes de la patria!
may que us insulten de nou,
evóqueu la noble sombra
dels Pizarros y ls Colons;
peró en tan noble memòria
no us olvideu, nó, tampoch
dels Marquets, Mallols y Láurias,
de aquell Roger tan famos
que per l' honra de la patria
omplí de hassanyas lo món,
y al que falte á sa paraula
recordeuli nostre nom;
que si es una la bandera,
las provincias móltas són,
y l' honra es de cada una
quant guanya aquella per tots.

ANTONI DE BOFARULL.

LOS MARINS ESPANYOLS.

(AB MOTIU DE LA CAMPANYA DEL PACÍFICH.)

A vengar una ofensa se n' anáren
qu' espanyols renegats á Espanya féren;
d' «orgullosos» los uns los motejáren,
per «impotens» los altres los tinguéren;
mes sos canons al últim retrunyíren
y, fins sos enemichs, los aplaudíren.
FRANCESC PELAY BRIZ.

A MENDEZ NUÑEZ.

¡Oh Mendez Nuñez!
En donde quiera
que tu bandera
tiendas al sol,
le prueba al mundo
tu andar bizarro,
que es un Pizarro
cada español.

Tres siglos hace
que esa bandera
fué mensajera
de gloria y fé;
cuando se insulta
su honrada historia,
deja memoria
de lo que fué.

F. CAMPRDON.

Á CHILE.

¿Per qué desatentada y orgullosa,
Ta mare ¡oh Chile! sens rubor insultas,
Y en sos inermes fills ta cobardía
Se venja indigne ab increíble furia?

¿Hont es de tos passats la gentilesa,
Lo noble orgull, la sens parell bravura,
Si avuy, que mostras ton escut á Europa,
De vil traició ton procedir l' acusa?

Un il·lustre cadáver, des lo fondo
Del mar potent que son valor sepulta,
Al tramontar lo sol cada jornada
Escupirá en ton fron ta negre culpa.

¡Ah Chile, Chile! en tas gentils riberas
May més batrá lo mar sa blanca escuma,
Que des lo fondo, per tornarla roija,
Te crida un mártir que l' honor escuda.

Débil insecte, lo lleó atormentas
Perque un somni letárgich ¡ay! l' abruma,
Sens recordar que si l' lleó desperta
Sols ab rugir te deixará confusa.

¡Ay de ton nom, ay de tos fills, oh Chile,
Si l' crit de guerra l' Espanyol pronuncia!
¡Ay de ton nom, ay de tos fills, oh Chile,
Si per venjar los seus ve Catalunya!

Si armat ve son rencor ab l' ira santa
Del qui son nom may enrojé la culpa,
Y un cop y un altre cop se sent ferirse
Ab la més vil de las més vils injurias:

Si abandonan sos llars y sas familias
Los que avuy, Chile, injustament calumnias
Y en tas riberas l' estandart de gloria
Llansan al vent, ¿qui son rigor atura?....

¿No sabs que l' Espanyol en mar y terra
Quant véncer vol tota victoria es sua?
¿No sabs que tant més brava es sempre Espanya
Quant més pobre la creuhen y abatuda?

¿No recordas que l' áliga altanera
En lo Bruch y Bailen quedá vensuda,
Y en Tetuan y Wad-Ras y en Castillejos
Del Africa la sanch encara hi brulla?

Donchs si recordas eixos fets de gloria,
Si recordas d' Espanya la bravura,
Si la tua es llur sanch, si fón ta mare,
¿Per qué son nom, espúria filla, insultas?...

Tot plena de llorers, gentil senyera
La gloria de llepant conserva pura,
Lo brau almogavar; si la desplega,
Si delitós lo Castellá l' empunya,
Si armat sen cor ab l' entusiasme patri
Vola á eixas platjas que lo sol abrusa;
Anegarà tos fills en tas riberas,
Destruirà tas ciutats una per una,
Y llansanthe mirada de despreci,
Al aire sacudint sa testa nua,
Probará que no ets digne de combátrer
Ab qui lleal ja may los drets conculca
Com tu, que per guanyar una victoria
Fins negáres lo nom de ta república,
Retornant á las platjas Espanyolas
Atmirada del món per noble y justa.

FRANCISCO DE MAS Y OTZET.

A LA MARINA ESPANYOLA EN LO PACÍFICH.

Tres voltas aquet sigle, patria mia,
«A la guerra» ha rugit lo teu lleó
Y ha desplegat tres voltas ab prestesa
Lo vent de la victoria tos pendons.

Las áligas francesas, victoriosas,
Que fit á fit guaytaren tots los sols,
Enlluernadas quedaren de ma patria
Al trobarse ab lo cel esplendorós;

Y mentras que lo món no desaparequia,
De la historia 's veurá á la clara llum,
En lletres que lo temps jamay esborra:
GIRONA, SARAGOSSA, MADRIT, BRUCH.

Lo transparent honor de nostra patria
La musulmana gent volgué entelar
Trapitxantne l'escut en que hi figuran
Las torres y lleons y pals de sanch.

Y alfombrant de llorers las ermas planas
L'host de Mahoma l' espanyol guanyá,
Y al bell escut l'honor antich tornaren
SERRALL Y CASTILLEJOS Y TETUAN.

Y Chile y lo Perú, los ulls fugintne
D' aquets encara avuy tendras llorers,
Fan escarni d' Espanya y fan que Espanya
Obtinguía altrás victorias demunt d' ells.

¡Salut, los que ab las naus de nostra patria
Lo camí de la gloria recorren!
¡Salut, los que heu lograt ser avuy dia
Terrors dels peruans y dels xilenys!

¡Salut, lo qui veyentse en la Numancia
L' esquadra victoriosa governant,
Va recordarnos la Numancia aquella
Que vèncer no pogué l' host del Romá!
CONRADO ROURE.

A LOS MARINOS ESPAÑOLES

que han muerto en la gloriosa accion
DEL CALLAO.

No triste llanto, no medroso acento
de cobarde afliccion á su memoria:
en vez de torpe, femenil lamento,
prorumpa el labio en cánticos de gloria.

Ensálcenles el mundo y las edades;
que al rigor de la suerte,
la hermosa vida, no el honor rindieron:
¡preclara fué la sangre en que tuvieron
del ancho mar las vastas soledades!

La eterna musa de la historia hispana,
númen de Otumba, con sonoras voces,
sus inmortales nombres dice ufana;
repítenlos las ráfagas veloces;
fulguran de su gloria los destellos,
¡y todo pecho varonil agitan
en nobles ansias de morir cual ellos!

¡Oh muerte victoriosa.....!
todo bravo español desde hoy ansia
los hondos senos de la mar por fosa,
donde ha de hallar excelsa compañía.

ROBERTO ROBERT.

AL ESFORSAT MARINO MENDEZ NUÑEZ.

Marxá: lo mar crusant ab la fé santa
que la clara rahó posa en los cors.
¡Gran la ofensa sigué, per nostra patria!
Gran, donchs, també déu serne 'l venjador.
Al llaurarne el vagell la ona salada,
se alsären al entorn sombras sens fi,
miráulos: son Roger, Llúria, el de Entensa,
Galseran, Recassens y altres cent mil.
Germá, li diren tots, vola nostra honra,
mal guardada per uns, á conquistar,
no tornis, no, sens ella, puig que Espanya,
entre honrats ha nascut lo més honrat.
No tornis sens venjansa, que esta es santa
quant l' agravi inferit es infamant:
venjador de nostra honra, 'l món te mira,
los héroes del mar dormen sens pau.

Com lo llam volador, tals veus sentintne
«Al Callao» eridá: á mí, valents,
nostra honra nacional cobarts impuran
ab lo foch dels canons crisols farém.
La patria res ne val, vestint deshonra,
venjansa y destrucció: combat y mort,
som los nêts dels que á Orient un jorn anáren,
som espanyols y l' honra avans que tot.
Aixís digné, y aixís per ara y sempre
del Pacífich las ayguas ho dirán.
Los héroes de la mar, ja en pau reposan;
y Espanya l' anomena: El Cid del Mar.
EDUART VIDAL VALENCIANO.

A LA MARINA ESPANYOLA.

Quant Cortés cremá sa nau
Tenia al menys lo peu en terra;
Vosaltres en esta guerra
Què sou tan valens mostrau.
Ab foch y abismes luitau
Y ab nissaga de fellons,
Que ni 'ls nêts d' Araucans son
Ni de 'ls que la fé hi portarem.
De la sanch que 'ls hi donarem
Vergonya Espanya se 'n don.
D. CALVET.

¡TENIM MARINOS!

Quan donant la volta al món
la escuadra Espanyola 's veyá,
«tenim barcos, tothom deya
pero 'ls marinos ¿ahont són?»
A tal pregunta ningú
quedarà sensa resposta:
está esculpida en la costa
de Chiloe y del Perú.
FRANCISCO DE SALES VIDAL.

Á EN MENDEZ NUÑEZ.

¡Molt bè, Mendez! donchs que tu,
En bon lloch posant ton nom,
Has demostrat á tothom
Que es dir poch: ¡Val un Perú!
Lo Perú valdrá un exés,
Pero ja es molt sapigut
Que quant mes val lo vensut,
Lo vencedor val molt mes.
Tú, aquell dia, que 'l gabaig
Recordantlo sols s' altera,
Has celebrat, de manera
Que tenim dos *Dos de maig*.
Ab aixó ara no hi haurá,
Dich, en Espanya, ningú
Que dignia: ¡Val un Perú!
¡VAL UN MENDEZ! se dirá.
PAU BUNYEGAS.

Quan lo bombardeix del Callao, á alguns
mariners que havian complert lo servey se 'ls
va dir que podian retirar-se; y ells, com á bons
espanyols, contestaren que no 's retiravan,
avans bè que per ser los més antichs, dema-
navan ser los primers de entrar en foch.
¡Tenint fills com aquets, ja 's poden tenir
compte en insultar á l' Espanya!

—¿Qué m'hi diu d' aquell'a noya ab que
penso casarme?
—¡Oh! val un Perú.
—Vamos: ¿qué voste també es contrarial
matrimoni?
—¡Jo! ¿Per qué?

—¡Com sento que 'm desprestigia tant la
noya comparantla ab lo Perú!...

Dihuen que 'ls mariners, mentras bombar-
dejaban lo Callao, anavan ab botinas de xa-
rol.

Encara que ningú ho hagués dit, ja 's com-
prent que anaban *ben calats*..

SIMILS DE ACTUALITAT.

¿En qué se semblan los xilenys y 'ls peruans á
l' indiana del país?
—En qué perden.
¿En qué se semblan los mateixos als que tenen
una visita?
—En que reben.
¿En qué se semblan los mateixos al moros en
Espanya?
—En que la Covadonga 'ls hi ha sigut fatal.
¿En qué se semblan los mateixos als pactes?
—En que rompen lleys.
¿En qué se semblan los mateixos al blat?
—En que se 'ls bat.
¿En qué se sembla 'l gran Mendez Nuñez á un
arquitecto?
—En que sab manejar bè l' esquadra.

XARADA PERUANA.

Si 'l meu *hu* crida, hi ha algú,
perquè sino ell *prima y dos*.
Tercera y prima es auell
que neda que es un primor.
La *tercera* sola, es dona.
Ab *tersa y segona* 's cou.
Se fa de dos *uns y tersa*,
mantega d' alló millor.
Al meu *tot*, prou que li consta
lo que són los espanyols.

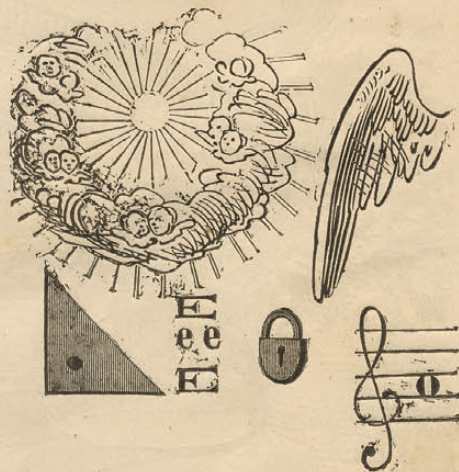
Sol·lucions á las xaradetas del número anterior.

I. Clau-dia.—II. Per-la.

Sol·lució al geroglífich.

Com més petita es la nou, més remor mou.

GEROGLÍFICH.

En lo próxim número donarem las sol·lu-
cions.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona. 1866.—Imprenta de Narcís Ramirez y Companyia.
Pasatje de Escudillers, número 4.